aga siiski nii terase loomu ja õppimise
hoolega, et meie temast üht hääd töö
riista loodame tulewikus, Eesti kirjand
se põllul! – Ta lähab küll nüüd Tartuse
päewade sees kooli, aga kui Ta Teie rahulol
näeb, wõi kuuleb, lubab Ta weel rõõmuga
Teile kirjutada nii sugused jutusid; seni
wähegi aega saab kooli töö wahel. –
Need wiis juttu mis „Luupurre linn
alustab, ja „Rahalugijaga" lõppeb, on kõi
Tema kirjutud, ja enamiste Tema kar
tud; kuues jutt on siis meie kirjutatu
Meie ei tää mitte kas nad ka mõned tru
on ilmunud ehk alles rahwa suus edasi
nud Teie selge waimu silm näeb seda kohe
Praegu kus ma seda kirja kirjutamast lõp
tan toob minu teine wend „Johan" Teie kirja
ühes Teie päewapildiga minu kätte; oh se
rõõmu mis meie mõlemate süda tundis
Teie kallist näju nähes ei jõua meie sulg üle
kirjutada. Teie waimuga oleme meie küll ju
ammu tuttawad, aga Teid palest pa
se nähha, ei ole meile mitte weel õnneks ant
Teie soowi täita on meie suurem rõõm.
Elage kaua Eesti tulewa põlwe kasuks. –
Teile tänulikud wennakesed Wiiras.

Wanad jutud.

I

Luupurre linn.

Ükskord elas üks wäga waene
woorimees. Ühel päewal oli ta kuni
õhtuni ootanud, aga keegi ei olnud
temaga sõitnud. Kurwalt
tahtis ta juba koju minna,
kui temale juure üks uhke
herra tuli, kes teda palus enast
ehk üht kirja Luupurre linna
wiia. Woorimees oli wäga
rõõmus, ning käskis herrad
sisse istuda. Kui nad Luupurre
linna olid jõudnud, käskis
herra woorimeest magama
minna ning lubas ise
hobusid wahtida. Poole öö